

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžp/10/2012
Identifikačné číslo spisu:	8010200165
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8010200165.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobkýň : 1/ A., bytom Y., J., 2/ U., bytom S., právne zastúpených JUDr. Martinom Tomasom, advokátom, so sídlom Sokolovská 12, Poprad, proti žalovanému : Krajský stavebný úrad v Prešove, so sídlom Námestie mieru 3, Prešov, právne zastúpenému PUCHALLA & partners s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom Južná trieda č. 2/A, Košice, za ktorú koná advokát a konateľ JUDr. Dušan Slávik, za účasti : 1/ U. D., bytom G., 2/ I., bytom G., obaja právne zastúpení advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, Bratislava, za ktorú koná advokát a konateľ JUDr. Ján Šinkovic, 3/ U., bytom Y., E., 4/ K., bytom J., D., 5/ D., bytom D., D., 6/ P., bytom V., Z., 7/ J., bytom I., D., 8/ U., bytom G., Z., 9/ Literárny fond, verejnoprávna inštitúcia, so sídlom Grösslingová 55, 815 40 Bratislava, 10/ Štátne lesy TANAP Tatranská Lomnica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 2010-40/62-1/SP-Ka zo dňa 4. januára 2010, o odvolaní žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 3S/20/2010-86 zo dňa 9. septembra 2011, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 3S/20/2010-86 zo dňa 9. septembra 2011, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobkyne domáhali preskúmania v záhlaví uvedeného rozhodnutia, ktorým žalovaný v súlade s ustanovením § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) potvrdil rozhodnutie Mesta Vysoké Tatry (ďalej aj ako len „prvostupňový správny orgán“) č. 713/2009/4 zo dňa 23. októbra 2009 (ďalej aj ako len „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým prvostupňový správny orgán podľa § 39a a § 66

zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „stavebný zákon“) povolil stavbu „Viacgeneračný rodinný dom“ v Hornom Smokovci na pozemkoch parc. č. XXX/X, XXX/X v k. ú. S.. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal dôvodiac tým, že žalobkyne v konaní úspešné neboli a žalovanému a ani ďalším účastníkom konania zo zákona právo na náhradu trov konania neprináleží.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolávajúc sa na ustanovenia § 37 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 39a ods. 1, ods. 2, § 62 ods. 1, ods. 3 stavebného zákona, poukázal na to, že základom v danej veci bolo vyriešenie otázky, či sa správny orgán vysporiadal s otázkou vlastníckeho práva k inžinierskym sieťam, na ktoré sa má napojiť prípojka na vodu a kanalizáciu stavebníkov, keďže žalobkyne namietali, že Literárny fond Bratislava nie je ich vlastníkom a preto sa nemal čo k veci vyjadrovať a jeho súhlas je bez právneho významu. V tejto súvislosti poukázal na to, že z prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu a z predloženej projektovej dokumentácie (objekt SO 03) vyplýva, že vodovodná prípojka stavebníkov sa napája na jestvujúce vodovodné potrubie pre objekt Literárneho fondu a povedie po pozemkoch parc. č. XXX/X, XXX/X a XXX/X a kanalizačná prípojka (objekt SO 04) sa napojí na jestvujúcu kanalizáciu pre objekt Literárneho fondu na pozemku parcela č. XXX/X a povedie ďalej po pozemkoch XXX/X a XXX/X dodajúc, že zo stanoviska vodárenskej spoločnosti zo dňa 27. júla 2009 vyplýva, že táto nemá pripomienky k predloženej projektovej dokumentácii s tým, že vodovodná a kanalizačná prípojka, na ktorú sa bude objekt napájať je majetkom Literárneho fondu, pričom táto spoločnosť na svojom stanovisku zotrvala aj v písomných podaniach zo dňa 8. septembra 2009 a 26. novembra 2009. Zároveň poukázal aj na stanoviská Literárneho fondu Bratislava z 28. augusta 2011, zo 7. augusta 2009, z 12. augusta 2009 a zo 7. septembra 2009, ako aj na predloženú Zmluvu o budúcej zmluve o zriadení vecného bremena zo dňa 15. októbra 2009, z ktorých vyplýva, že Literárna fond Bratislava je výlučným vlastníkom parcely E (správne malo byť uvedené parcely C) KN č. XXX/X - zastavané plochy a nádvorí, zapísanej na liste vlastníctva XXX, katastrálne územie S. a ako vlastník pozemku, inžinierskych sietí a domu O. dal súhlas stavebníkom na napojenie ich vodovodnej a kanalizačnej prípojky na existujúcu vodovodnú a kanalizačnú prípojku. Z uvedeného považoval za nepochybné, že vodovodná a kanalizačná prípojka stavebníkov sa bude napájať na existujúcu vodovodnú a kanalizačnú prípojku vo vlastníctve Literárneho fondu Bratislava, na parcele č. XXX/X taktiež vo vlastníctve Literárneho fondu Bratislava, mimo pozemkov vo vlastníctve žalobkýň, ktoré v správnom konaní nepreukázali a ani nespochybnili, že vodovodná a kanalizačná prípojka pre Literárny fond Bratislava nachádzajúca sa na parc. č. XXX/X je vo vlastníctve Literárneho fondu Bratislava. Táto skutočnosť, podľa jeho názoru, našla aj opodstatnenie v ustanovení § 4 ods. 6 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 442/2002 Z. z.“) z ktorého mal jednoznačne preukázané, že prípojka na ktorú sa má v zmysle napadnutého rozhodnutia napojiť navrhovaná stavba bola pôvodne určená na napojenie Literárneho fondu Bratislava na verejný vodovod a za týmto účelom bola i vybudovaná a preto jej vlastníkom je Literárny fond Bratislava. Za nedôvodnú považoval aj námietku o nefunkčnosti inžinierskych sietí Literárneho fondu Bratislava odvolávajúc sa na stanovisko vodárenskej spoločnosti zo dňa 1. júna 2011, v ktorom táto spoločnosť zásadne nesúhlasila s tvrdením správcu sietí p. L., že: „... siete medzi vodomernou šachtou na parc. č. XXX/XX a budovou Literárneho fondu Bratislava nie sú živé a meranie je zatiaľ stále napísané na Český literárny fond...“, pričom uviedla, že si nie je vedomá, že by PVPS v rámci vyjadrenia k stavebnému povoleniu a nadväzných konaní niečo obdobné tvrdila doplniac skutočnosť, že odber pitnej vody je už viac ako 10 rokov vedený na Literárny fond Bratislava, s ktorým má uzatvorenú zmluvu o odbere pitnej vody a odkanalizovaní, pričom na účely merania dodávky pitnej vody predmetnému odberateľovi je vo vodomernej šachte umiestnené určené meradlo - vodomer. Z vyššie uvedených dôvodov mal krajský súd za to, že prvostupňový správny orgán nepochybil, ak vychádzajúc zo stanovísk stavbu objektu (viacgeneračného domu) povolil, a ak žalovaný toto rozhodnutie ako zákonné potvrdil. Preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol. Záverom uviedol, že sa nestotožnil s názorom žalovaného, že žalobné námietky boli podané v zmysle § 61 ods. 1 stavebného zákona oneskorene, keďže mali byť uplatnené najneskôr v územnom konaní ukončenom rozhodnutím č. 943/2008/5 zo dňa 24. februára 2009, právoplatným dňa 30. apríla 2009, nakoľko z prvostupňového

rozhodnutia správneho orgánu zo dňa 23. októbra 2009 vyplýva, že došlo k zmene umiestnenia rodinného domu a stavebný úrad spojil územné konanie so stavebným konaním podľa § 39a ods. 4 stavebného zákona, pričom týmto novým prvostupňovým rozhodnutím nahradil vydané územné rozhodnutie č. 943/2008/5 zo dňa 24. februára 2004.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali v zákonnej lehote odvolanie žalobkyne, označiac ho za nesprávne, nakoľko krajský súd nevyužil možnosť, ktorú mu OSP ponúka a to konkrétne v § 250i ods. 1, v súlade s ktorým môže súd vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Poukázali ďalej na to, že počas konania pred správnymi orgánmi a rovnako aj v konaní pred súdom prvého stupňa neustále namietali nefunkčnosť inžinierskych sietí, na ktoré sa majú U. s manželkou napojiť. Zastali názor, že tak prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný sa nedostatočne vysporiadali s námietkou a tvrdením o tom, že Literárny fond Bratislava svoju nehnuteľnosť už neužíva 11 rokov a je dosť možné, že k poruchám na inžinierskych sieťach (kanalizácii) dôjde, pretože sú nefunkčné doplniac, že touto skutočnosťou sa síce zaoberal stavebný úrad v stavebnom konaní, ktorý k námietkam pod bodmi 3, 4 a 5 uviedol, že posúdenie technického stavu a vysporiadanie umiestnenia inžinierskych sietí nie je v jeho kompetencii, avšak podľa ich názoru, pokiaľ nie sú v poriadku inžinierske siete, stavebný úrad by nemal vydať stavebné povolenie do tej doby, kým technický stav inžinierskych sietí nebude vyhovujúci poukazujúc na to, že k posúdeniu technického stavu inžinierskych sietí stačilo, aby bola urobená tlaková skúška na vodovode a rovnako, aby sa preverila funkčnosť kanalizácie, pričom táto možnosť pre stavebný úrad vyplýva z ustanovenia § 66 ods. 3 písm. c/ stavebného zákona. Z dôvodu nevyužitia zákonom danej možnosti stavebným úradom namietali, že boli ukrátené na svojich právach doplniac, že pokiaľ sa dokážu ich tvrdenia o nefunkčnosti, resp. o poddimenzovaní sietí bude dochádzať k znehodnocovaniu ich majetku, do ktorého investovali nie malé finančné prostriedky, nakoľko siete prechádzajú cez ich pozemky. V tejto súvislosti namietali, že ani súd prvého stupňa nepostupoval podľa § 250i ods. 1 OSP a nevykonával dôkazy potrebné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Dôvodnosť tejto námietky založili aj fakte, že Podtatranská vodárenská spoločnosť, a.s. ich žiadala prípisom zo dňa 28. septembra 2011 o podpis zmluvy o dočasnom užívaní pozemku z dôvodu, že siete sú zastaralé (vysoký vek) a že ich stav je havarijný a poukazujúc na ustanovenie § 205a ods. 1 písm. c/ OSP (správne malo byť uvedené § 205a ods. 1 písm. d/ OSP) mali za to, že tento dôkaz je v odvolacom konaní prípustný, nakoľko táto žiadosť bola žalobkyniam doručená až po vyhlásení napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke uviedli, že pokiaľ by bola urobená tlaková skúška na vodovode a tak isto by sa preverila funkčnosť kanalizácie, určite by nepodali predmetnú správnu žalobu. Ďalej tvrdili, že sú vlastníčkami inžinierskych sietí argumentujúc tým, že Literárny fond Bratislava im ako vlastníčkam pozemkov a inžinierskych sietí predložil dňa 20. mája 2002 „Návrh zmluvy o vecných bremenách“, nakoľko mal záujem okrem budovy, ktorú vlastní, zrekonštruovať na svoje náklady aj inžinierske siete a na tieto žiadal zriadiť vecné bremeno. Z uvedeného preto mali za to, že návrhom zmluvy o zriadení vecného bremena Literárny fond Bratislava jednoznačne potvrdil aj ich vlastníctvo inžinierskych sietí.

Poukázali ďalej na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa je zrejmé, že vlastníctvo inžinierskych sietí posúdil s odkazom na ustanovenie § 3 ods. 6 (správne malo byť uvedené § 4 ods. 6) zákona č. 442/2002 Z. z., pričom tento záver krajského súdu nemá oporu v aplikovateľných právnych predpisoch, odvolávajú sa pritom na ustanovenie § 42 ods. 7 citovaného zákona. Zdôraznil, že v konaní pred správnymi orgánmi, ako aj v konaní pred krajským súdom bolo nespornou skutočnosťou, že inžinierske siete boli vybudované v minulosti, t.j. pred účinnosťou zákona č. 442/2002 Z. z. a preto ustanovenie § 3 ods. 6 zákona č. 442/2002 Z. z. (správne malo byť uvedené § 4 ods. 6) stanovujúce vlastníka vodovodnej a kanalizačnej prípojky nie je možné na predmetné inžinierske siete aplikovať a preto zastali názor, že krajský súd na posúdenie otázky vlastníctva predmetných inžinierskych sietí použil nesprávny právny predpis v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok postavený na nesprávnom právnom posúdení. V tejto súvislosti mali za to, že nakoľko išlo o spornú skutočnosť, mali správne orgány, ako aj krajský súd vykonať príslušné dôkazy, ktorými mali zistiť najmä kedy a kým boli predmetné inžinierske siete vybudované a následne aplikovať príslušné ustanovenia právnych predpisov o vlastníctve inžinierskych sietí dodajúc, že v každom prípade ide o predpisy účinné pred účinnosťou zákona č. 442/2002 Z. z.

Odvolávajú sa na vyššie uvedené uviedli, že je nepochybné, že súd prvého stupňa vlastníctvo

predmetných inžinierskych sietí nesprávne právne posúdil (§ 4 ods. 6 zákona č. 442/2002 Z. z.) v dôsledku čoho nebol dostatočne zistený skutkový stav (v správnom konaní, ani v konaní pred krajským súdom) a preto navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. h/ zrušili a vrátili mu vec na ďalšie konanie, alternatívne sa domáhali s prihliadnutím ich ukrátenia na svojich právach rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ako aj rozhodnutím žalovaného správneho orgánu, zrušenia rozhodnutia žalovaného č. j. 2010-40/62-1/SP-Ka a vrátenia mu veci na ďalšie konanie podľa § 250ja ods. 3 OSP. Zároveň si uplatnili trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyní, označiac ho za irelevantné uviedol, že súd prvého stupňa sa vecne správne vysporiadal so všetkými žalobnými námietkami, ktorými sa žalobkyne domáhali zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 2010-40/62-1/SP-Ka zo dňa 4. januára 2010. Predovšetkým poukázal na to, že prvostupňový stavebný úrad a následne ani žalovaný neboli povinní skúmať vlastnícke právo k sieťam technického vybavenia, na ktoré má byť podľa projektovej dokumentácie navrhovaná stavba stavebníkov U. a I. pripojená a rovnako nie je povinnosťou stavebných úradov zisťovať a v stavebnom konaní posudzovať technický stav sietí technického vybavenia dodajúc, že táto povinnosť totiž nevyplýva zo žiadneho ustanovenia stavebného zákona a ani z jeho vykonávacích predpisov. Uviedol ďalej, že stavebný úrad v stavebnom konaní preskúmava a zisťuje len to, či stavbu je možné napojiť na sieť a zariadenia technického vybavenia a v tejto súvislosti je povinnosťou stavebného úradu zistiť, či dané napojenie je možné technicky uskutočniť, prípadne či dané pripojenie je kapacitne postačujúce, pričom predmetom stavebného konania nie je posúdenie, kto je vlastníkom týchto sietí, prípadne v akom technickom stave sa tieto technické siete nachádzajú. Odvolávajúc sa na ustanovenie § 39a ods. 2 písm. b/ stavebného zákona uviedol, že stavebníci U. a I. preukázali technickú možnosť napojenia stavby na sieť technického vybavenia vrátane súhlasu Literárneho fondu, cez pozemky, na ktorých sa dané pripojenia mali uskutočniť a taktiež v žiadosti o vydanie stavebného povolenia predložili aj stanovisko Podtatranskej vodárenskej spoločnosti, a.s. ako prevádzkovateľa a aj vlastníka verejného vodovodu, na ktorý má byť navrhovaná stavba pripojená, o tom, že toto pripojenie je technicky možné a vodovodná prípojka bude kapacitne postačujúca. Poukazujúc ďalej na ustanovenie § 66 ods. 3 stavebného zákona vyhodnotil za nedôvodné tvrdenie žalobkyní o tom, že v konaní bol potrebný ich výslovný súhlas s pripojením stavby na vodovodnú a kanalizačnú prípojku, ktorej časť je vedená cez ich pozemok, nakoľko pripojenie stavby stavebníkov je uskutočnené výlučne cez pozemky stavebníkov a pozemky vo vlastníctve Literárneho fondu na existujúcu prípojku, na ktorú je pripojený aj Literárny fond, ktorý s týmto pripojením podružným meradlom súhlasil.

Vychádzajúc ďalej z obsahu ustanovenia § 15 ods. 7 písm. a/ zákona č. 442/2002 Z. z. poukázal na povinnosť vlastníka verejného vodovodu pripojiť každého, kto spĺňa zákonné podmienky, ktorými sú existencia vodovodnej siete a technická možnosť pripojenia dodajúc, že iné podmienky pre pripojenie zákon neustanovuje. Ďalej poukazoval na ustanovenie § 22 ods. 1 citovaného zákona a uviedol, že vlastník verejného vodovodu môže odmietnuť pripojenie na verejný vodovod, ak žiadateľ o pripojenie na verejný vodovod nesplní technické podmienky pripojenia na verejný vodovod určené prevádzkovateľom verejného vodovodu s tým, že identické podmienky sa vzťahujú aj na pripojenie na verejnú kanalizáciu v zmysle ustanovenia § 23 citovaného zákona. Uviedol ďalej, že vlastník verejného vodovodu vydal s pripojením súhlasné stanovisko, stavebníci preukázali možnosť a spôsob napojenia na sieť technického vybavenia a preto nebol žiaden dôvod na vykonanie dokazovania k existujúcemu stanovisku vlastníka verejného vodovodu.

K vlastníctvu vodovodnej a kanalizačnej prípojky uviedol, že zotrváva na svojom stanovisku o tom, že vlastníkom predmetnej vodovodnej a kanalizačnej prípojky, ktorou je napojený objekt vo vlastníctve Literárneho fondu, je práve tento subjekt dodajúc, že na tomto stanovisku nemení nič ani to, že podľa ustanovenia § 42 ods. 7 zákona č. 442/2002 Z. z., nie je týmto zákonom dotknuté vlastníctvo k vodovodným prípojkám zriadeným pred dňom účinnosti tohto zákona. Taktiež v tejto súvislosti poukázal na to, že vodovodná i kanalizačná prípojka sú a boli v zmysle stavebného zákona považované buď za drobnú stavbu alebo za súčasť inej stavby, teda za samotný predmet vlastníctva odlišný od pozemku.

Záverom svojho písomného vyjadrenia poukázal tiež na skutočnosť, že žalobkyne sa podanou žalobou zo dňa 8. marca 2010 domáhali výlučne zrušenia rozhodnutia prvostupňového stavebného úradu - Mesta Vysoké Tatry, sp. zn. : 713/2009/4 zo dňa 23. októbra 2009, žaloba bola konajúcemu súdu doručená

dňa 10. marca 2010. Následne podaním zo dňa 4. augusta 2010 doručeným konajúcemu súdu dňa 10. augusta 2010 žalobkyne žalobu rozšírili tak, že žiadali zrušiť už aj rozhodnutie žalovaného č. 2010-40/62-1/SP-Ka zo dňa 4. januára 2010. V tejto súvislosti, odvolávajúc sa na ustanovenie § 250b OSP v spojení s § 250h ods. 1 OSP navrhol odvolaciemu súdu, aby konanie v súlade s ustanovením § 250d ods. 3 OSP uznesením zastavil, majúc za to, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom, keďže sa žalobkyne včas podanou žalobou domáhali zrušenia výlučne prvostupňového správneho rozhodnutia a nie rozhodnutia žalovaného.

Pre prípad, že by sa odvolací súd nestotožnil s vyššie uvedeným návrhom (vydať rozhodnutie o zastavení konania) navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Účastník konania v 9. rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyní uviedol, že sa nestotožňuje s ich tvrdeniami obsiahnutými v odvolaní. Poukázal na to, že je pravdou, že terajšie využívanie nehnuteľnosti - Domova spisovateľov nie je také intenzívne ako bolo v nedávnej minulosti, avšak stavba je spôsobilou na užívanie v medziach kolaudačného rozhodnutia a inžinierske siete vedúce k tejto stavbe sú dostatočne nadimenzované, vodovodná prípojka je bezpochyby funkčnou aj v súčasnosti, ktorú skutočnosť preukázal aj dokladom o tlakovej skúške uskutočnenej pred niekoľkými dňami. Čo sa týka kanalizačnej prípojky uviedol, že táto bohužiaľ vykazuje v súčasnosti zatiaľ neidentifikovanú poruchu (upchatie neznámym predmetom), avšak tento havarijný stav hodlá odstrániť čo najskôr poukazujúc zároveň na skutočnosť, že odstránenie tejto poruchy sa doteraz nepodarilo len z dôvodov na strane žalobkyní, nakoľko tieto neposkytli potrebnú súčinnosť a neumožnili zamestnancom Podtatranskej vodárenskej spoločnosti vstup na ich pozemok. Ďalej pripomenul, že túto poruchu kanalizačnej prípojky zaznamenal len nedávno, približne pred 2-3 mesiacmi a nie je pravdou, že by táto porucha existovala resp. sa prejavovala už v roku 2009, keď bolo vydané stavebné povolenie. Nesúhlasiac ďalej s tvrdením žalobkyní, že sú vlastníčkami oboch prípojek (tak vodovodnej ako aj kanalizačnej) poukázal na výňatky priloženej kúpnej zmluvy uzavretej dňa 1. apríla 1998, na základe ktorej nadobudol vlastnícke právo k danej nehnuteľnosti a z ktorej jednoznačne vyplýva, že predmetom prevodu boli nielen nehnuteľnosti, ale určite aj obe uvedené prípojky spolu s množstvom ďalších tzv. vonkajších úprav daného areálu. V tejto súvislosti sa ďalej odvolával aj na ustanovenie § 120 Občianskeho zákonníka, v súlade s ktorým nadobudol obe prípojky priamo na základe kúpnej zmluvy ako súčasť nadobúdanej stavby, považujúc za absurdné, aby sa dokončený dom predával bez prípojek, čím by sa vlastne prevádzal znehodnotený. Pre prípad, že by sa tvrdenie o zmluvnom nadobudnutí vlastníctva k prípojkám ukázalo neskôr ako nesprávne tak tvrdil, že vlastníctvo k týmto prípojkám získal titulom vydržania, keďže tieto prípojky (ktoré by v takomto prípade boli považované za samostatné hnutelné veci) dlhodobo a pokojne užíval s tým, že v ich využívaní nebol nikdy a nikým rušený. Preto aj doplnenie dokazovania v rozsahu navrhovanom žalobkynami za účelom zistenia „kedy a kým boli tieto prípojky vybudované“ označil za absolútne neužitočné.

K žalobkyniam predostretej otázke vecného bremena k tej časti pozemku, pod povrchom ktorej sú umiestnené obe prípojky poukázal na ustanovenia § 127 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v súlade ktorým má každý vlastník pozemku (teda aj žalobkyne) povinnosť strpieť v nevyhnutnej miere a na nevyhnutnú dobu vstup na svoj pozemok, ak to vyžaduje údržba susediacej stavby dodajúc, že aj odstránenie havarijného stavu na kanalizačnej prípojke vedúcej k nehnuteľnosti, ktorú má vo vlastníctve, sa určite považuje za údržbu susediacej stavby. Záverom pripomenul, že obe prípojky boli dlhodobo, pokojne a nerušene v užívaní aj právny predchodcami - predchádzajúcimi vlastníckmi Domu spisovateľov a za celú dobu ich existencie nebola ich poloha zmenená, pričom obe spoluvlastnícky „dotknutého“ pozemku od počiatku o prípojkách vedeli a nikdy voči nim nič nenamietali.

Vzhľadom na tieto skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyni nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (244 ods. 1 OSP).

Sudy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel, pričom pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia s tým, že súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo rozhodnutie č.: 2010-40/62-1/SP-Ka zo dňa 4. januára 2010, ktorým žalovaný správny orgán v súlade s ustanovením § 59 ods. 2 správneho poriadku potvrdil rozhodnutie Mesta Vysoké Tatry č. 713/2009/4 zo dňa 23. októbra 2009, ktorým prvostupňový správny orgán podľa § 39a a § 66 stavebného zákona povolil stavbu „K.“ v Hornom Smokovci na pozemkoch parc. č. XXX/X, XXX/X v k. ú. S..

Z obsahu odvolacích námietok Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) zistil, že žalobkyne nesúhlasia so skutkovým stavom zisteným správnymi orgánmi v rámci správneho konania, konkrétne namietajú posúdenie otázky napojenia navrhovanej stavby „K.“ K.“ na vodovodnú a kanalizačnú prípojku tvrdiac, že súhlas Literárneho domu na napojenie stavby na vodovodnú a kanalizačnú prípojku je bez právneho významu, keďže nie je vlastníkom vodovodnej a kanalizačnej prípojky. V tejto súvislosti žalobkyne namietali nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 4 ods. 6 zákona č. 442/2002 Z. z. súdom prvého stupňa argumentujúc tým, inžinierske siete boli vybudované v minulosti, t.j. pred účinnosťou citovaného zákona a preto ustanovením § 4 ods. 6 citovaného zákona nemožno v danom prípade dôvodiť (§ 42 ods. 7 zákona č. 442/2002 Z. z.).

V súvislosti s vyššie uvedenou odvolacou námietkou, ktorou žalobkyne spochybňovali vlastnícke právo Literárneho fondu k vodovodnej a kanalizačnej prípojke najvyšší súd poukazuje na tvrdenie (obsiahnuté tak v žalobe, ako aj v odvolaní), ktorým opakovane žalobkyne namietali nefunkčnosť inžinierskych sietí, keď konkrétne v bode 7 svojho odvolania uviedli, že „...pokiaľ by bola urobená tlaková skúška na vodovode a tak isto by sa preverila funkčnosť kanalizácie, žalobkyne by určite správnu žalobu, ktorá je predmetom tohto konania nepodávali, pretože by bola jednoznačne preukázaná funkčnosť uvedených inžinierskych sietí.“ Z uvedeného pre najvyšší súd jednoznačne vyplýva, že pre žalobkyne bola a je

prioritná otázka funkčnosti inžinierskych sietí, ktoré sa nachádzajú na ich pozemkoch, avšak upriamil ich pozornosť na to, že predmetom spojeného územného a stavebného konania bolo rozhodnúť o žiadosti stavebníkov U. s manželkou I. o vydanie stavebného povolenia.

Na úvod je potrebné uviesť, že v spojenom územnom a stavebnom konaní bolo v súlade s ustanoveniami § 39a 66 stavebného zákona vydané stavebné povolenie, ktorým bola povolená stavba „K.“ v Hornom Smokovci v prospech stavebníkov U. s manželkou I. s tým, že pre uskutočnenie stavby sa v bode 4 stavebného povolenia určili podmienky napojenia objektu vodovodnou prípojkou, ktorá sa napojí na jestvujúce vodovodné potrubie pre objekt Literárneho fondu a povedie po pozemkoch parc. č. XXX/X, XXX/X a XXX/X a kanalizačná prípojka na napojí na jestvujúcu kanalizáciu pre objekt Literárneho fondu na pozemku parc. č. XXX/X a povedie ďalej po pozemkoch XXX/X a XXX/X.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 stavebného zákona v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky

- a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,
- b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na siete technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
- c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
- d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Podľa § 62 ods. 1 stavebného zákona v stavebnom konaní stavebný úrad preskúma najmä,

- a) či dokumentácia spĺňa zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky územného rozhodnutia,
- b) či dokumentácia spĺňa požiadavky týkajúce sa verejných záujmov, predovšetkým ochrany životného prostredia, ochrany zdravia a života ľudí, a či zodpovedá všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu ustanoveným týmto zákonom a osobitnými predpismi,
- c) či je zabezpečená komplexnosť a plynulosť výstavby, či je zabezpečené včasné vybudovanie technického, občianskeho alebo iného vybavenia potrebného na riadne užívanie,
- d) či bude stavbu uskutočňovať osoba oprávnená na uskutočňovanie stavieb, alebo ak stavbu bude uskutočňovať stavebník svojpomocou, či je zabezpečené vedenie uskutočňovania stavby stavebným dozorom alebo kvalifikovanou osobou; ak zhotoviteľ stavby bude určený vo výberovom konaní, stavebník oznámi zhotoviteľa stavby stavebnému úradu do pätnástich dní po skončení výberového konania.

Z projektovej dokumentácie mal najvyšší súd jednoznačne preukázané, že vodovodná prípojka pre navrhovaný objekt sa napája na jestvujúce vodovodné potrubie, ktoré je ukončené na pozemku parcely registra C č. XXX/X, katastrálne územie S., zapísaného na liste vlastníctva č. XXX, ktorý je vo výlučnom vlastníctve Literárneho fondu a to takým spôsobom, že za bodom napojenia sa zrealizuje vodomerná šachta, v ktorej budú dve fakturačné meradlá. Pokiaľ ide o kanalizačnú prípojku pre navrhovaný objekt táto sa napája na kanalizáciu ukončenú pred objektom Literárneho fondu jestvujúcou revíznou šachtou, taktiež na pozemku parcely registra C č. XXX/X. Z uvedeného preto nesporne vyplýva, že navrhovaný objekt nebude na siete technického vybavenia napájaný z pozemkov vo vlastníctve žalobkýň a preto je podľa názoru najvyššieho súdu námietka žalobkýň, ktorou poukazujú na právnu bezvýznamnosť súhlasu Literárneho domu na napojenie navrhovaného objektu na vodovodnú a kanalizačnú prípojku irelevantná.

Vo vzťahu k námietke, ktorou žalobkyne vytýkali súdu prvého stupňa a rovnako tiež správny orgánom, že nezistili náležité skutkový stav, najmä pokiaľ ide, podľa ich názoru, o sporné vlastnícke právo k vodovodnej a kanalizačnej prípojke najvyšší súd, súhlasne s názorom žalovaného správneho orgánu zastáva názor, že správne orgány či už v rámci územného alebo stavebného konania, resp. v rámci správneho konania nie sú oprávnené riešiť právne vzťahy spadajúce do sféry súkromného práva dodajúc, že pokiaľ spor o určenie vlastníckeho práva medzi účastníkmi správneho konania neblokuje správne orgánu vo veci rozhodnúť, t.j. tento spor nie je spôsobilý či už negatívne alebo pozitívne ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu, správny orgán na túto spornú skutočnosť neprihliadne, resp. ju nie je povinný zohľadniť pri rozhodovaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb týkajúcich sa oblasti verejnej správy.

Vo vzťahu k námietke, ktorou žalobkyne poukazovali na nefunkčnosť inžinierskych sietí prechádzajúcich cez ich pozemky a s tým súvisiacou hrozbou vzniku nebezpečenstva škody na ich majetku najvyšší súd uvádza, že správne orgány v rámci stavebného konania preverujú podmienky vydania stavebného povolenia v súlade so stavebným zákonom a príslušnými vykonávacími predpismi, pričom pred vydaním rozhodnutia si zabezpečia stanoviská dotknutých orgánov. Z uvedeného preto vyplýva, že stavebný úrad pokiaľ sú splnené zákonné podmienky na uskutočnenie stavby, stavbu podľa § 66 stavebného zákona svojím rozhodnutím povolí, pričom zároveň určí záväzné podmienky jej uskutočnenia, ktoré síce v ustanovení § 66 ods. 3 písm. c/ zahrňujú predloženie dokladov, odborných expertíz, meraní a posudkov, avšak v danom prípade aplikácia tohto ustanovenia neprichádzala do úvahy, keďže zo stanovísk Podtatranskej vodárenskej prevádzkovej spoločnosti, a.s. k výstavbe „K.“ táto požiadavka nevyplyvala a pre prípad, že by merania boli potrebné, tieto by uskutočnila práve vodárenská spoločnosť a nie stavebný úrad. Keďže však stanoviská Podtatranskej vodárenskej prevádzkovej spoločnosti, a.s. obsahovali jednoznačne kladné vyjadrenia v zmysle, že navrhovaná vodovodná prípojka sa napája na jestvujúce vodovodné potrubie DN 50, ktoré je ukončené na susediacom pozemku Literárneho fondu, ktorý stavebníkom U. s manželkou udelil písomný súhlas na napojenie bola, aj podľa názoru odvolacieho súdu splnená podmienka napojenia stavby na sieť technického vybavenia. V tejto súvislosti nedá najvyšší súd poukázať aj na obsah vyjadrenia Podtatranskej vodárenskej prevádzkovej spoločnosti, a.s., že ako majiteľ vodovodov a kanalizácií za účelom zvýšenia kapacity verejného vodovodu v Hornom Smokovci plánuje v roku 2010 jeho rekonštrukciu, ktorá sa bude dotýkať všetkých uvedených odberateľov.

V súvislosti k odvolaniu predloženej „Zmluvy o dočasnom užívaní pozemku“ žalobkyní, prostredníctvom ktorej poukazovali na prípustnosť tohto dôkazného prostriedku v zmysle § 205a ods. 1 písm. d/ OSP upriamuje najvyšší súd pozornosť žalobkyní na povahu súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, resp. zákonnosti ich postupu, v rámci ktorého je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP) a z uvedeného dôvodu nie je možné odvolávať sa na ustanovenie § 205a ods. 1 písm. d/ OSP. Súd v správnom súdnictve dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 druhá veta OSP), pretože úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť ich rozhodnutí“.

Nad rámec, v spojení s predloženou zmluvou o dočasnom užívaní pozemku, považuje najvyšší súd za potrebné upriamiť pozornosť žalobkyní na ustanovenie § 127 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v súlade s ktorým sú vlastníci susediacich pozemkov povinní umožniť na nevyhnutnú dobu a v nevyhnutnej miere vstup na svoje pozemky, prípadne na stavby na nich stojace, pokiaľ to nevyhnutne vyžaduje údržba a obhospodarovanie susediacich pozemkov a stavieb.

Záverom pokladá najvyšší súd za potrebné vyjadriť sa k namietanej nesprávnej aplikácii ustanovenia § 4 ods. 6 v spojení s § 42 ods. 7 zákona č. 442/2002 Z. z. súdom prvého stupňa.

Podľa § 4 ods. 6 zákona č. 442/2002 Z. z. vlastníkom vodovodnej prípojky alebo vlastníkom kanalizačnej prípojky je osoba, ktorá zriadila prípojku na svoje náklady, a to spôsobom určeným

prevádzkovateľom verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie. Ak je vlastník nehnuteľnosti vlastníkom vodovodnej prípojky alebo vlastníkom kanalizačnej prípojky, prechádza pri zmene vlastníctva nehnuteľnosti vlastníctvo vodovodnej prípojky alebo vlastníctvo kanalizačnej prípojky na nového vlastníka nehnuteľnosti.

Podľa § 42 ods. 7 OSP vlastníctvo k vodovodným prípojkám alebo ku kanalizačným prípojkám, prípadne k ich častiam zriadeným pred účinnosťou tohto zákona zostáva zachované.

Ustanovenie § 4 ods. 6 citovaného zákona určuje za vlastníka vodovodnej a kanalizačnej prípojky osobu, ktorá ich zriadila na svoje náklady s tým, že zároveň rieši ich prevod na právneho nástupcu vlastníka v prípade zmeny vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, v prospech ktorej boli zriadené. Ustanovenie § 42 ods. 7 citovaného zákona ustanovuje, že vlastníctvo k vodovodným alebo kanalizačným prípojkám zriadeným pred účinnosťou zákona zostáva zachované, čo v podstate znamená, že pokiaľ Literárny fond titulom kúpnej zmluvy nadobudol predmetnú nehnuteľnosť do svojho výlučného vlastníctva, stal sa vlastníkom vodovodnej a kanalizačnej prípojky tvoriace súčasť tejto nehnuteľnosti (§ 120 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keďže tieto zabezpečujú jej riadne užívanie. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na konkrétne ustanovenia vyhlášky č. 154/1978 Zb. Ministerstva lesného a vodného hospodárstva Slovenskej socialistickej republiky z 27. decembra 1978 o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách účinnej do 1. novembra 2002 a to na ustanovenie § 10 ods. 3 veta druhá, v súlade s ktorým sa pre každú pripájanú nehnuteľnosť zásadne zriaďovala samostatná vodovodná a kanalizačná prípojka, ako aj na ustanovenie § 2b ods. 2, v zmysle ktorého sa za pripojenú nehnuteľnosť považoval objekt, v ktorom sa nakladalo s vodou spolu s pozemkom, ktorý s ním tvoril súvislý celok alebo s ním účelovo súvisel. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že vlastníctvo vodovodnej a kanalizačnej prípojky bolo, aj podľa predchádzajúcej právnej úpravy, závislé od vlastníctva nehnuteľnosti zásobovanej vodou z konkrétnej prípojky, resp. výnimočne so súhlasom správcu bolo možné zriadiť jednu prípojku pre viac nehnuteľností, ak na to boli technické alebo ekonomické dôvody, alebo viac vodovodných a kanalizačných prípojek pre jednu nehnuteľnosť, ak išlo o rozsiahlu nehnuteľnosť (§ 10 ods. 3 citovanej vyhlášky). Najvyšší súd však opätovne poukazuje na vyššie zdieľaný právny názor, že otázka vlastníckeho práva k vodovodnej a kanalizačnej prípojke nie je pri posudzovaní zákonných podmienok vydania stavebného povolenia v danom prípade otázkou relevantnou, nakoľko navrhovaná stavba bude napájaná na sieť technického vybavenia na pozemku, ktorý je vo výlučnom vlastníctve Literárneho fondu súhlasiaceho s navrhovaným pripojením.

Podľa názoru najvyššieho súdu námietky žalobkýň vznesené v odvolaní neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolanie žalobkýň neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vyporiadal a ktorými by žalobkyne boli preukázali konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv, alebo preukázali, že neboli splnené zákonné podmienky pre postup v zmysle ustanovení § 39a a § 66 stavebného zákona a že by správne orgány v spojenom územnom a stavebnom konaní pri vykonávaní a hodnotení dôkazov či odôvodnení rozhodnutia porušili ustanovenia zákona č. 71/1976 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (§ 140 stavebného zákona). Nesúhlas žalobkýň s právnym názorom krajského súdu a jeho neprijateľnosť pre žalobkyne nie je v danej veci právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch krajského súdu.

Najvyšší súd nedospel ani k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav iba jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení a že by jeho postupom boli porušené základné práva žalobkýň (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010).

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so stavebným zákonom a vykonávacími predpismi k tomuto zákonu, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá

OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Najvyšší súd vzhliadol za potrebné rovnako sa vyjadriť k návrhu žalovaného obsiahnutého vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyní, ktorým sa domáhal zastavenia konania podľa § 250d ods. 3 OSP v spojení s § 250h ods. 1 OSP, keď mal za to, že žalobkyne neprípustným spôsobom rozšírili žalobu (o zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného) až po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty plynúcej od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, a to napriek tomu, že boli v čase podania žaloby právne zastúpené advokátom. V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že ak žalobkyne podali žalobu proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktorý rozhodol v prvom stupni a pripojili k nej aj rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu, nie je možné konanie bez skúmania skutočnej vôle žalobkyní zastaviť (k tomu pozri bližšie uznesenie NS SR sp. zn. 4Sžso 46/2008, z 30. septembra 2009).

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešným žalobkyniam náhradu trov odvolacieho konania nepriznal; žalovanému ani účastníkom konania náhrada trov konania neprináleží zo zákona a ani ju neuplatnili.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.